

Sygn. akt IV U 261/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 10 stycznia 2014 roku nr (...)

w sprawie A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IVU 261/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 marca 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 10.01.2014 r. odmówił A. S. prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy jakiemu uległ w dniu 31.08.2011 r. W uzasadnieniu swej decyzji organ rentowy powołując się na art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2004 r. Nr 39 poz. 353 z póź. zm.) wskazał, iż komisja lekarska ZUS - orzeczeniem z dnia 02.01.2014 r. stwierdziła, że odwołujący jest zdolny do pracy.

A. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, zarzucając, iż nie zgadza się z rozstrzygnięciem bowiem wbrew stanowisku organu rentowego, schorzenia na które choruje po wypadku komunikacyjnym przesądzają, iż nie jest w stanie skutecznie podjąć zatrudnienia zgodnie z kwalifikacjami. Odwołujący domagał się zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego poprzez przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

A. S. urodzony w dniu (...) ma wykształcenie wyższe ekonomiczne – wydział zarządzania i marketingu, pracował jako pracownik umysłowy – ostatnie 14 lat w jednej firmie zwolniony w dniu 06.11.2012 r. Obecnie jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna. W dniu 31.08.2011 r. uległ wypadkowi przy pracy. Odwołujący w okresie od 01.03.2012 r. do 26.10.2012 r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne. Decyzją z dnia 10.12.2012 r. organ rentowy odmówił mu dalszej wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego. Odwołujący wniósł odwołanie, które Sąd Rejonowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013 r. sygn. akt IV U 8/13 oddalił.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 28.02.2013 r. odwołujący złożył do organu rentowego wnioski o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy zawiesił postępowanie w tej sprawie do czasu zakończenia postępowania w przedmiocie świadczenia rehabilitacyjnego. Po jego zakończeniu podjął postępowanie, które ostatecznie zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji.

Dowód: - akta ZUS.

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u A. S. niezdolności do pracy zarobkowej w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz. 1118 z późn zm.) w związku z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673) Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii, chirurgii-ortopedii i otolaryngologii.

Na podstawie wyników badań, w tym osobistego badania odwołującego i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły neurolog rozpoznał u odwołującego:

- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w odcinku szyjnym, piersiowym i lędźwiowym z okresowymi bólami kręgosłupa z niewielkim ograniczeniem funkcji kręgosłupa, nie stwierdza się cech uszkodzenia układu nerwowego.

Odwołujący z uwagi na stan zdrowia nie jest niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, aktualnie odwołujący w logicznym, prawidłowym kontakcie, nastrój znacznie obniżony. W badaniu ruchomość kręgosłupa jest nieco ograniczona. Objawy rozciągowe są ujemne – brak ucisku na korzenie nerwowe, siła mięśniowa prawidłowa, chód prawidłowy, nie stwierdza się zaników mięśni, odruchy głębokie w kończynach górnych i dolnych są symetryczne. Badania obrazowe rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa z 2011 r. oraz z 2012 r. wykazały zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, badanie wykluczyło ucisk na korzenie nerwowe. Badania nie wykazały zmian pourazowych. W chwili obecnej nie ma podstaw do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa powodują okresowo występowanie dolegliwości bólowych kręgosłupa. Okresowe nasilenia dolegliwości bólowych kręgosłupa mogą być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy. schorzenie stanowi przeciwwskazanie do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej, a takich kwalifikacji odwołujący nie posiada. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa są schorzeniem powszechnym i nie stanowią podstaw do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy pracownika umysłowego.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 17-20 as/.

Biegły laryngolog na podstawie wyników badań, w tym osobistego badania odwołującego i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej rozpoznał u odwołującego:

- obustronne symetryczne osłabienie słuchu typu odbiorczego.

Odwołujący jest zdolny do pracy zgodnie z posiadanym wykształceniem.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, u odwołującego stwierdza się obustronne symetryczne osłabienie słuchu. U odwołującego osłabienie słuchu oraz szumy uszne istnieją od dawna, wg. dokumentacji medycznej od roku 2008. Odwołujący przyzwyczaił się do tego stanu i funkcjonował normalnie. W czasie badania nie stwierdza się objawów błędnikowych, nie było diagnostyki narządu równowagi, a więc nie było takiej potrzeby. Obecnie nie ma podstaw do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy z przyczyn laryngologicznych.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 39-40 as/.

Na podstawie wyników badań, w tym osobistego badania odwołującego i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły chirurg-ortopeda rozpoznał u odwołującego:

- zmiany zwyrodnieniowo górniego i dolnego odcinka kręgosłupa,
- stan po urazie kręgosłupa szyjnego (2011 r.)
- zmiany zwyrodnieniowe stawów ramiennych, biodrowych, kolanowych.

A. S. z uwagi na stan zdrowia nie jest niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami w zw. z wypadkiem przy pracy.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołujący w 2011 r. doznał urazu kręgosłupa szyjnego w wypadku komunikacyjnym. Aktualnie w badaniu fizykalnym występują ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego: zgięcia do boku lewego o 20 stopni, do boku prawego o 10 stopni, próba B-M 2 cm, napięcie mięśni przykręgosłupowych, bolesność przy rotacji w ruchu biernym. W stawie biodrowym prawym ograniczenie zgięcia o 20 stopni, a także odwodzenia i rotacji zewnętrznej. W stawie kolanowym prawym ograniczenie zgięcia o 20 stopni, z bolesnością, kolano stabilne, bez zaników mięśniowych w kończynie. W stawach ramiennych, zwłaszcza prawym ograniczenie rotacji zewnętrznej i odwodzenia w stopniu miernym. U odwołującego stwierdza się zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe w narządzie ruchu – w obrębie kręgosłupa, stawów biodrowych, kolanowych, ramiennych powodujące dysfunkcję narządu ruchu, ale tak stopień ich zaawansowania jak i charakter – brak związku przyczynowo-skutkowego z wypadkiem – nie uzasadnia orzeczenia niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy w zakresie zmian ortopedycznych.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 46-47 as/.

Wydane w tym zakresie opinie biegłych sądowych Sąd uznał za trafne i dostatecznie wyjaśniające przedmiot sporu, gdyż zostały wydane przez specjalistów z tego rodzaju schorzeń na jakie choruje odwołujący, po wnikliwej analizie aktualnych wyników badań oraz zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej.

Opinie biegłych w ocenie Sądu spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Organ rentowy nie kwestionował opinii.

Odwołujący kwestionował opinie polemizując z wnioskami biegłych. Nie wnosił jednak o uzupełnienie opinii przez dotychczasowych biegłych ani nie domagał się przeprowadzenia dodatkowych opinii. Domagał się przyznania prawa do renty w zw. z wypadkiem przy pracy, ponieważ z uwagi na stan zdrowia i wiek nie jest w stanie znaleźć zatrudnienia jako pracownik umysłowy. Podkreślił przy tym, że tego rodzaju praca jest dla niego szczególnie nieodpowiednia, ponieważ z powodu dolegliwości bólowych nie może pracować przed komputerem dłużej niż 5 min. i zaraz musi się położyć. W ocenie Sądu zarzuty odwołującego nie mogły odnieść pożądanego przez niego skutku, ponieważ opinie biegłych oceniających stan zdrowia odwołującego w pełni zasługują na uwzględnienie jako prawidłowo przeprowadzony dowód sądowo-lekarski zwłaszcza, iż zastrzeżenia odwołującego nie miały

merytorycznego charakteru ograniczając się do negacji wniosków biegłych. W opiniowaniu sądowo-lekarskim zdaniem Sądu istotne znaczenie ma bowiem stopień naruszenia funkcji organizmu spowodowany stanem lub procesem chorobowym w odniesieniu do zdolności bądź niezdolności do pracy. Natomiast mnogość rozpoznanych schorzeń, stałe leczenie – nie przekładają się automatycznie na stopień zdolności do pracy. Subiektywne odczucia odwołującej muszą być oceniane w toku badania klinicznego i obiektywnie zweryfikowane. Obiektywna weryfikacja nie zawsze jednak spełnia oczekiwania stron zwłaszcza w postępowaniu w sprawach rentowych - co jednakże nie przesądza automatycznie, że opinia wydana jest z naruszeniem obiektywizmu i bezstronności.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto ich nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 10.01.2014 r. w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt. 6 i 10 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy oraz dodatek pielęgnacyjny.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U., Nr 162., poz 1118, z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- jest niezdolny do pracy,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4,6,7,9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt. 10 lit. a), pkt. 11-12, 13, lit. a), pkt. 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do dyspozycji art. 12 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczony ze względu na stan zdrowia jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i na jak długi ewentualnie okres czy też nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jak to wynika z zaskarżonej decyzji organu rentowego.

W toku postępowania sądowego ubezpieczony został poddany badaniu przez biegłych, którzy wydali opinie na podstawie osobistego badania odwołującego, dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych i w aktach sprawy. Sąd w oparciu o opinie biegłych neurologa, chirurga-ortopedy i laryngologa stwierdził u odwołującego brak

niezdolności do pracy jako jednej z niezbędnych przesłanek uzasadniających przyznanie prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy.

Stwierdzone schorzenia tj. zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w odcinku szyjnym, piersiowym i lędźwiowym z okresowymi bólami kręgosłupa z niewielkim ograniczeniem funkcji kręgosłupa, bez cech uszkodzenia układu nerwowego, obustronne symetryczne osłabienie słuchu typu odbiorczego, stan po urazie kręgosłupa szyjnego (2011 r.), zmiany zwyrodnieniowe stawów ramiennych, biodrowych, kolanowych nie uzasadniają uznania A. S. za nawet częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Odwołujący jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami jako pracownik umysłowy. Odwołujący w wyniku wypadku komunikacyjnego doznał uraz kręgosłupa szyjnego. Badania obrazowe rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa z 2011 r. oraz z 2012 r. wykazały zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, badanie wykluczyło ucisk na korzenie nerwowe. Badania nie wykazały zmian pourazowych. U odwołującego stwierdza się zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe w narządzie ruchu – w obrębie kręgosłupa, stawów biodrowych, kolanowych, ramiennych powodujące dysfunkcję narządu ruchu, ale tak stopień ich zaawansowania jak i charakter – brak związku przyczynowo-skutkowego z wypadkiem – nie uzasadnia orzeczenia niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy w zakresie zmian ortopedycznych. Z przyczyn neurologicznych i laryngologicznych odwołujący także nie jest niezdolny do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy. Okresy zaostrzeń choroby zwyrodnieniowej można leczyć w oparciu o czasową niezdolność do pracy.

Pozostałych warunków z art. 57 ust. 1 ustawy organ rentowy nie kwestionował.

W niniejszym przypadku odwołujący nie spełnia przesłanek z art. 12 w zw. z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.) oraz art. 477¹⁴ §1 kpc należało orzec jak w sentencji wyroku.